

Lægger vi alle disse Tal sammen, bliver det pr. 31. Marts 1927 et samlet Tab paa Banegaardskontoen for Aarhus By paa 3 487 750 Kr. 22 Ø. Og saa maa man endvidere erindre, at Kommunen endnu har staaende i de eksproprierede Ejendomme og Grunde 3 Mill. Kr., som indtil videre intet Udbytte giver.

Enhver vil sikkert indrømme, at jeg har Ret, naar jeg siger, at Aarhus Kommune er blevet i højeste Grad mishandlet ved, at Ordningen af Banegaardsforholdene er trukket saa længe ud, og det kan desværre endnu ikke øjnes, naar den nye Banegaard endelig bliver færdig. Jeg lægger ikke Skylden herfor paa Rigsdagen. Man har fra Regeringens og Rigsdagens Side gennem Aarene stillet Midler til Raadighed, saaledes at Banegaarden kunde have været nær ved at være færdig; men jeg lægger Skylden herfor paa Statsbanernes Ledelse og da særlig paa Chefen for Baneafdelingen, Hr. Flensborg, og hans tekniske Medhjælpere.

Den 25. Februar 1925 fik vi Loven om Statsbanernes Styrelse. Det var Mening med denne Lov at give Administrationen større Bevægelsesfrihed og større Dispositionsret indenfor de Rammer, som Lovgivningsmagten i store Træk har fastsat. Deraf følger større Indflydelse fra Administrationens Side, men ogsaa større Ansvar. Det nytter ikke for enkelte af de høje Herrer at tro, at de dermed har faaet Diktatormyndighed over Rigsdagen eller over Kommunerne. Man kommer til at gøre sig klart, at det gaar ikke.

Danske Jernbaneingeniører fejrer ikke for Tiden store Triumfer. Uheldet med den midtsjællandske Jernbane bringer ingen Laurbærkrans om Hr. Banechef Flensborgs Pande. Staten skal betale Gildet. Rundt omkring i Provinspressen rejser der sig skarp Kritik af Statsbanernes tekniske Ledelse. Det er nu 10 Aar siden, Loven om Aarhus Banegaard blev vedtaget. Det var i April 1916. Jeg behøver ikke at fortælle dette Tings ærede Medlemmer, hvorledes Banegaardsforholdene i Aarhus for Tiden er — de fleste ved det af Erfaring —, og ingen kan endnu se, hvornaar de faar en Ende. Hvis Lille Bælts Broen skal opføres efter samme Tempo som Aarhus Banegaard, kan man regne, at det vil tage ca. 40 Aar at faa den fuldført. Maaske var det nu snart paa Tide, om man paa rette Sted begyndte at overveje, om det ikke var bedre at faa andre Teknikere til at udføre Arbejdet, saaledes at der kunde komme mere Fart i det, og de bevilgede Beløb kunde blive brugt, saaledes som de

er budgetteret. Jeg tror, at baade Staten og Kommunerne vilde være bedst tjent med, om der kunde ske en Forandring enten paa den ene eller den anden Maade.

S. C. Nørgaard: Jeg vil gerne knytte et Par Bemærkninger til det Ændringsforslag, der staaar som Nr. 2 i Betænkningen og angaar Østersregalet. Staten har jo i en Række Aar haft en ikke ubetydelig Indtægt af Østersfiskeriet i Limfjorden, For Femaaret 1917—1922 udviser Statsregnskaberne gennemsnitlig en aarlig Indtægt paa ca. ¼ Mill. Kr., snaare over end under, ja, i Aaret 1920—21 var Indtægten for Statens Vedkommende endog oppe paa 318 200 Kr.; denne abnormt store Indtægt hidrører dog maaske nok for en Del fra den almindelige Prisstigning. Men for Aaret 1922—23 er Indtægterne sunket til cirka Halvdelen af det normale, nemlig til 131 392 Kr. For Finansaaret 1923—24 var der ingen Indtægt; Indtægten forvandlede sig i dette Aar til et Underskud paa 400 Kr. Det er et ret beskedent Begyndelsesbeløb. For Finansaaret 1924—25 er der et Nettounderskud paa ikke mindre end 285 108 Kr. Dette Underskud hidrører fra, at man har begyndt en Række Forsøg med Udplantning af Østers fra Udlandet, særlig, saa vidt jeg ved, fra Holland. Jeg ved ikke rigtig, hvor meget man har faaet ud af disse Forsøg, og det er maaske heller ikke til at sige endnu, hvorvidt Forsøgene helt ud vil lykkes, idet de ikke er helt tilendebragt endnu, men foreløbig giver Regalet altsaa ingen Indtægt for Staten, og i Betragtning af det stillede Ændringsforslag om Nedsættelse af Udbyttet med 41 000 Kr. er der jo heller ingen Grund til at vente noget Udbytte af dette Fiskeri for indeværende Finansaar, saa meget mere som Forpagteren i sit sidste Regnskabsaar regner med et Underskud paa 48 287 Kr.

Jeg maa sige, at jeg frygter for, at Staten ikke har nogen videre Udsigt til væsentligt Udbytte af Østersfiskeriet i de første Aar, hvilket jo i og for sig er ret beklageligt, da Staten godt kunde trænge til at holde fast paa de Indtægter, den har, i Særdeleshed naar de flyder af en saadan Kilde som Østersregalet. Jeg gaar ud fra, at Finansudvalget har sin Opmærksomhed ret stærkt henvendt paa denne Sag. Stillingen er jo nemlig den, at vi i Øjeblikket staaar overfor det Forhold, at Limfjordsøstersen er i Færd med helt at forsvinde. Det er noget, som stedkendte Folk har forudset og forudsagt for flere Aar siden. Jeg har atter og atter, naar jeg færdedes deroppe,